



● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
 Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
 Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannsvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
 2103212713 - 2103212107
 e-mail: info@ioannsvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 63ο - ΤΕΥΧΟΣ 672 ●
 ● ΜΑΡΤΙΟΣ 2021 ●

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

‘Η Ημέρα Έφτασε

Άποφράδα

Καινούργια ημέρα. Έχετε μετρήσει πόσες ημέρες έχουμε ζήσει; Είναι όσες και οι νύκτες. Όσα τά σκοτεινά μας άμαρτήματα, τόσα και τά έλέη του Θεού. Μία καινούργια ημέρα σημαίνει νέα παράτασις του έλέους του Θεού. Μία καινούργια ημέρα σημαίνει μία νέα άνατολή· μία νέα άνάστασις· μία νέα έλπίδα.

Τί τό ιδιαίτερο έχει ή ημέρα, πού όνομάζεται Κυριακή τής Τυρινής; Ός Κυριακή θά έπρεπε νά είναι άφιερωμένη στον Κύριο. Κάθε Κυριακή οι χριστιανοί συνάγονται, «του ήλιου άνατείλαντος», κατά τήν άποστολική μαρτυρία· συνάγονται στό Ναό, γιά νά δοϋν τον Ήλιο τής Άναστάσεως, πού ήδη έχει άνατείλει από τον Τάφο. Κάθε Κυριακή όλοι οι χριστιανοί ζοϋν πίο θερμά τον άναστημένο Κύριο.

● Συμβαίνει μέ όλους τους χριστιανούς αυτό; Δυστυχώς όχι. Συγκριτικά έλάχιστα είναι οι έκκλησιαζόμενοι τακτικά και συνειδητά. Και άπ' αυτούς πάλι λίγοι είναι εκείνοι, πού προσέρχονται γιά ν' άγιαστοϋν μέ τή χάρι τής εύχαριστιακής συνάξεως.

Η Κυριακή τής Τυρινής είναι μία ξεχωριστή Κυριακή. Είναι «σημαδιακή». Κάθε ημέρα έχει ως βασιλιά της τό φώς. Αύτή ή ημέρα δυστυχώς έχει ως βασιλιά της τό σκοτάδι. Ό άρχοντας του σκότους όχι άπλώς έξουσιάζει, αλλά κυριεύει, κατεξουσιάζει τήν ημέρα αύτή. Τά πλέον σκοτεινά, αισχρά και πονηρά έργα συντελοϋνται τήν παραμονή τής Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

● Ό κόσμος τήν θεωρεί τελευταία «Άποκρηά»! Καμμία βεβαίως σχέσι δέν έχει μέ τήν «Άποκρηά», άφού ήδη ή προηγούμενη Κυριακή ως Κυριακή των Άποκρεων έθεσε τέρμα στην κρεοφαγία. Η Κυριακή τής Τυρινής, κατά τήν όποία τρώγονται γαλακτερά, ψαρικά και αυγά, είναι ή παραμονή τής Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Δέν είναι ή παραμονή και ή έπιμονή στην άμαρτία και τήν

ἐκχυσι, ἀλλ' ἡ παραμονή τοῦ σταδίου τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγώνα.

Ὁ κόσμος τὴν θεωρεῖ ὡς ἡμέρα ξεφαντώματος, ὡς ἡμέρα τοῦ καρναβαλιοῦ, ὡς ἡμέρα μέθης καὶ γλεντιοῦ, ὡς ἡμέρα κραιπάλης καὶ χοροῦ. Ἄλλ' ἔτσι «κατ' εὐφημισμὸν» ὀνομάζεται ἡμέρα, ἀφοῦ τὰ ἔργα τοῦ σκότους ἐπικρατοῦν καὶ ἄρα πρόκειται γιὰ ζοφώδη νύκτα. Ἀκούγεται βεβαίως στοὺς ναοὺς ἡ προσταγή τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «*Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους*» (Ρωμ. ιγ' 12). Ἀλλά ποιὸς ἀκούει τὸν ἀπόστολο Παῦλο; Τὸν φαῦλο ἀκοῦνε οἱ περισσότεροι· τὸν φαῦλο κόσμος· τὸ βρώμικο κατεστημένο ἀκολουθοῦν.

● Ὑπάρχουν ἡμέρες, πού θεωροῦνται ἀποφράδες. Εἶναι ἡμέρες, πού κάποιο κακό μᾶς ἔχει βρῆ, εἴτε ὡς ἄτομα, εἴτε ὡς οἰκογένεια, εἴτε ὡς ἔθνος. Ἀποφράς ἡ ἡμέρα, πού ἔπεσε ἡ Πόλη, ἡ Κωνσταντινούπολις, στίς 29 Μαΐου 1453. Ἀποφράς ἡ ἡμέρα, πού χάσαμε σάν Ἕλληνες τὴ Μικρὰ Ἀσία, τό 1922. Ἀλλά πῶς ἀποφράς ἡ ἡμέρα, πού ἔπεσε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδάμ, καὶ χάσαμε τὸν παράδεισο τῆς θεϊκῆς κοινωνίας.

Τὸν θρῆνο τοῦ Ἀδάμ θυμίζει ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν Κυριακή τῆς Τυρινῆς. Κι ἐμεῖς; Συμμέτοχοι τοῦ δράματος τοῦ Ἀδάμ, ἀντί γιὰ θρῆνο μετανοίας, σέ αἰσχροὺς γέλωτες ξεσπᾶμε.

● Φαντάζεστε κάποιον νά κλαίη, γιατί παρασύρθηκε καὶ ἤπιε θανατηφόρο δηλητήριο, κι ἐμεῖς, ἀντί νά συγκινούμαστε καὶ νά προσέχουμε, νά παίρνουμε παρόμοιο μ' ἐκεῖνον δηλητήριο; Γιά τὴν ἀμαρτία, πού εἶναι τὸ δηλητήριο τῆς ψυχῆς, θρηνεῖ ὁ Ἀδάμ, κι ἐμεῖς τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ Ἀδαμίου θρήνου, κάνουμε τό πᾶν, γιὰ νά πάρουμε σέ μεγάλη δόσι τὸ δηλητήριο τῆς ἀμαρτίας!

● Φαντάζεστε νά κλαῖνε δύο ἄνθρωποι γιὰ τὸ θάνατο δικοῦ τους ἀνθρώπου, κι ἐμεῖς, ἀντί νά συμπαριστάμεθα, νά χορεύουμε πάνω στό μνήμα τοῦ νεκροῦ;

Ὁ Ἀδάμ θρηνεῖ γιὰ τὴν πτώσι, πού ἔφερε τὸ θάνατο. Κι ἐμεῖς χορεύουμε τρελλά τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ θανάτου.

Νύκτα - ἡμέρα

Ἡ Τυρινή ἔχει κάτι τό ξεχωριστό. Καὶ αὐτό δέν εἶναι ἡ ἀσωτεία· εἶναι ἡ μετάνοια. Δέν εἶναι τό ξέφρενο γλέντι· εἶναι ὁ σεμνὸς θρῆνος γιὰ τίς πτώσεις μας. Δέν εἶναι ἡ ἀσυδοσία· εἶναι ἡ προετοιμασία γιὰ ἐντονώτερο ἀγώνα, ἀφοῦ βρισκόμαστε μία ἡμέρα πρὶν ἀπὸ τὸν ἀγώνα τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς.

● Φαντάζεστε ἀθλητῆ, νά ἐτοιμάζεται γιὰ σκληρὸ ἀγώνα, καὶ τὴν προτεραία τοῦ ἀγώνα νά προβαίνει σέ καταχρήσεις, σέ μεθύσι, σέ φαγοπότι, σέ σεξουαλικά ὄργια, σέ αἰσθησιακές διασκεδάσεις; Ἐνας τέτοιος τύπος δέν θά εἶναι ἀθλητῆς· θά εἶναι ἄθλιος.

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖ ὄλους τοὺς ὀρθόδοξους χριστιανούς στὸν ἀγώνα, στό στάδιο τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς. Κι ἐμεῖς, ἀντί νά προπονούμαστε ὡς ἀθλητές, καταντοῦμε ἄθλιοι, ἐξαχρειωμένοι ἀπὸ τὴν ἔκστασι τοῦ κακοῦ. Τὴν ἀγία ἡμέρα τὴ μεταβάλλουμε σέ δαιμονική.

Φυσικά δέν φταίει ἡ ἡμέρα. Φταῖμε ἐμεῖς, πού τὴν ἡμέρα τὴν μετατρέπουμε σέ νύκτα.

Ὁ Θεὸς μᾶς ἔπλασε παιδιὰ τῆς ἡμέρας. «*Ἡ ἡμέρα ἤγγικε*», λέει ὁ ἀπ. Παῦλος στό ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Τυρινῆς (Ρωμ. ιγ' 12). Ἐφτασε ἡ ἡμέρα. Ποιὰ ἡμέρα;

● Κάθε ἡμέρα εἶναι ἀγία καὶ φωτεινὴ, ἀφοῦ εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Φανταστήτε νά ἦταν ὅλη ἡ ζωὴ μας νύκτα! Θά μελαγχολούσαμε. Δέν θά μπορούσαμε νά ζήσουμε τὴ μονοτονία τῆς νύκτας. Θά παθαίναμε «ψυχοπλάκωμα». Ὁ Θεὸς ἔφτιαξε αὐτὴ τὴν ἀναγκαία ἐναλλαγή. Χώρισε τὸ 24ωρο σέ ἡμέρα καὶ σέ νύκτα. «*Καὶ διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀνά μέσον τοῦ φωτός καὶ ἀνά μέσον τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε νύκτα*» (Γεν. α' 4-5).

«*Ἡ ἡμέρα ἤγγικεν*».

Ἐφτασε ὁ καιρὸς νὰ δημιουργήσῃ ὁ Θεὸς τὴν ἡμέρα. Διαχωρίζεται τὸ φυσικὸ φῶς ἀπ' τὸ φυσικὸ σκοτάδι, ὅπως καὶ τὸ πνευματικὸ φῶς ἀπὸ τὸ πνευματικὸ σκοτάδι· οἱ ἄνθρωποι τῆς ἡμέρας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς νύκτας· τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ· τὸ φανερό ἀπ' τὸ ὑπουλο.

«*Ἡ ἡμέρα πᾶσα*»

Κάθε ἡμέρα εἶναι ἁγία, ὅταν ἀγιάζεται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Δέν ὑπάρχουν ἡμέρες ἅγιες καὶ ἡμέρες ἀμαρτωλές, ἀπὸ μόνες τους. Δέν ὤρισε ὁ Θεὸς ἡμέρες, πού μποροῦμε ν' ἀμαρτάνουμε, καὶ ἡμέρες, πού πρέπει ν' ἀγνιζώμαστε. Ὅλα ἅγια τὰ ἔφτιαξε. Καὶ τὸ χρόνο ὅλο τὸν θέλει μετρητὴ τῆς ἀγιότητος. Κάθε ἡμέρα εἶναι πρὸς ἁγιασμό. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ στὰ «Πληρωτικά»: «*Τὴν ἡμέραν πᾶσαν τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικήν καὶ ἀναμάρτητον παρά τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα*».

Δέν κάνουμε διακρίσεις ἡμερῶν, ὅπως δέν κάνουμε καὶ διακρίσεις φαγητῶν. Ὁ χριστιανὸς «κρίνει πάσας ἡμέρας» (Ρωμ. ιδ' 5), δηλαδή, ὅλες τίς ἡμέρες τίς δέχεται ὡς εὐλογία, ὅτι κι ἂν εἶναι, χειμωνιάτικες, ἀνοιξιάτικες, καλοκαιρινές, φθινοπωρινές. Ὁ χριστιανὸς ὅλες τίς ἡμέρες ἔχει τὸν ἴδιο ἥλιο· τὸν ἴδιο Θεὸ πιστεύει· τὸν ἴδιο ἀγῶνα κάνει.

Γιατί τότε λέμε κάποτε: «*Ξεχωριστὴ ἡ ἡμέρα αὐτή*»;

Ὅπως ὑπάρχει κάποια ἁγία, π.χ. ἡ ἁγία Μαρίνα, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἡ Παναγία, κάπως ἔτσι ἅς νοήσουμε καὶ τὴ διαφορά τῶν ἁγίων ἡμερῶν.

● Ὑπάρχει ἡ ἁγία ἡμέρα, κάθε δηλαδή, ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος. Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἡ παναγία ἡμέρα, πού εἶναι ἡ Κυριακή. Εἶναι ἡμέρα ἀγιώτερη ἀπὸ τίς ἄλλες.

● Ὑπάρχει ἡ συνηθισμένη ἡμέρα, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἡ ἐπετειακὴ ἡμέρα. Κάποιο ἱστορικὸ γεγονὸς συνέβη τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ τὸ τιμᾶμε. Γιὰ μίαν τέ-

τοια ἡμέρα ἰσχύει καὶ τὸ «*Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος...*» (Ψαλμ. 117,24).

Ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ

«*Ἡ ἡμέρα ἤγγικεν*».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐννοεῖ καὶ κάποια ἄλλη ἡμέρα. Πρόκειται γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πρώτης καὶ τῆς Δευτέρας Παρουσίας. Στὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων τὴν παλαιὰ ἐποχὴ ἔκαιγε ἡ λαχτάρια: «*Πότε θὰ ἔλθῃ ἡ μεγάλη ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τοῦ Μεσσία*»;

Καὶ ἡ μεγάλη ἡμέρα ἦλθε. Εἶναι ἡ εὐλογημένη ἡμέρα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο.

● Γιὰ τοὺς Ἕλληνες μεγάλη εἶναι ἡ ἡμέρα, πού ξεσηκώθηκαν οἱ πρόγονοί μας γιὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα· ἡ ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου· ἡ 25ῆ Μαρτίου 1821.

● Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅλης τῆς γῆς μεγάλη καὶ εὐλογημένη εἶναι ἡ ἡμέρα, πού ἦλθε στὴ γῆ καὶ σαρκώθηκε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐλευθερωτὴς τῶν σκλαβωμένων ἀνθρώπων. Εἶναι ἡμέρα τοῦ γεγονότος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

● Γιὰ κάθε ἄνθρωπο μεγάλη εἶναι ἡ ἡμέρα, πού γνωρίζει καὶ δέχεται τὸ Λυτρωτὴ Ἰησοῦ Χριστό· ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης παρουσίας Του· ἡ πιὸ εὐλογημένη ἡμέρα τῆς ζωῆς του.

Κάποτε ὁ Χριστὸς, μιλώντας γιὰ τὴ νέα ἡμέρα, γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς παρουσίας Του στὴ γῆ, εἶπε στοὺς φαρισαίους κάτι, πού προκάλεσε τὴν ἀντίδρασί τους: Ἔσεῖς ἔχετε τὰ μάτια κλειστά καὶ ζῆτε στό σκοτάδι· δέν βλέπετε τὴ νέα ἡμέρα. Ὁ Ἀβραάμ ὅμως, πού σεῖς τὸν θαυμάζετε, λαχταροῦσε νὰ δῇ τὴν ἡμέρα μου, τὴν ἡμέρα τῆς παρουσίας μου. Καὶ τώρα τὴν βλέπει καὶ ἀγάλλεται. «*Ἀβραάμ ὁ πατήρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο, ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν, καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη*» (Ἰωάν. η' 56).

Οἱ φαρισαῖοι ἀντέδρασαν: Οὔτε πενήντα χρόνων δέν εἶσαι -τοῦ εἶπαν- καὶ λές, ὅτι εἶδες τὸν Ἀβραάμ, πού ἔζησε πρὶν ἀπὸ δύο χιλιάδες χρόνια;

Καί ὁ Κύριος, πού εἶναι ὁ προαιώνιος Θεός, διακηρύσσει μέ μεγαλειώδη τρόπο τή Θεότητά Του: «*Ἄμην λέγω ὑμῖν, πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι, ἐγὼ εἰμι*» (Ἰωάν. η' 58).

Ὑστερα ἀπό αὐτή τή διακήρυξι οἱ Ἰουδαῖοι πῆραν πέτρες, γιά νά λιθοβολήσουν τόν Χριστό.

Ἄλλ' ὅσο κι ἂν κάποιος λιθοβολῆ τόν ἥλιο, ὁ ἥλιος παραμένει στή θέσι του, γιά νά σηματοδοτῆ τήν ἡμέρα. Καί ὁ Χριστός, πού εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς Θεότητος, ὁ Δημιουργός τῶν φυσικῶν ἡλίων, θά παραμένῃ στούς αἰῶνες, ἀφοῦ οἱ ἐπιθέσεις τῶν μικρῶν τῆς γῆς δέν ἀγγίζουν καί δέν μειώνουν τή λάμψι Του. Εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς ἡμέρας.

- Αὐτός δημιούργησε τήν πρώτη ἡμέρα, τήν ἡμέρα τῆ φωτόλουστη.

- Αὐτός δημιούργησε καί τή νέα ἡμέρα, τήν ἡμέρα τῆς Καινῆς Διαθήκης, τήν ἡμέρα τῆ Χριστόλουστη.

Φάνηκε νά ἔχη δώδεκα ὥρες ἡ ἡμέρα τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου (Ἰωάν. ια' 9). Καί τόνισε ὁ ἴδιος, πώς κανείς δέν μπορεῖ νά προσθέσῃ δεκάτη τρίτη ὥρα στή ζωή του.

Ὡς ἡμέρα παρουσίασε τή διαδρομή τῆς ἐπιγείας παρουσίας Του. Ἀλλά κατά τό θέρος ἡ ἡμέρα ἔχει περισσότερες ὥρες. Ἔτσι ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμον διαρκεῖ ὄχι λίγες ὥρες, ἀλλά περισσότερο. Εἶναι ἡ ἡμέρα μετά τό χειμῶνα τῆς πτώσεως καί μετά τήν ἀνοιξι τῆς μεσσιακῆς ἐλπίδας.

Καί αὐτή ἡ ἡμέρα, τῆς σωτηρίας ἡ ἡμέρα, κρατάει πολύ, αἰῶνες. Μέχρι νά ἔλθῃ ἡ ἄλλη ἡμέρα. Ὅλος ὁ παρῶν βίος εἶναι μία ἡμέρα. Μακάρι νά εἶναι Χριστόλουστη. Ἀλλωστε ὁ ἴδιος χάρισε τήν ἐπαγγελία τῆς συνεχοῦς παρουσίας Του: «*Καί ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*» (Ματθ. κη' 20).

Ἡ μεγάλη ἡμέρα

«*Ἡ ἡμέρα ἤγγικε*» (Ρωμ. ιγ' 12).

Ἡ ἄλλη ἡμέρα, γιά τήν ὁποία ἐπίσης

ἰσχύει ὁ λόγος αὐτός τοῦ Παύλου, εἶναι ἡ μέλλουσα ἡμέρα.

- Ἡ πρώτη εἶναι ἡ φυσική ἡμέρα· φωτόλουστη.

- Ἡ δεύτερη εἶναι ἡ πνευματική ἡμέρα· ἡ ἡμέρα τῆς Καινῆς Διαθήκης· ἡ Χριστόλουστη. «*Νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία*» (Ρωμ. ιγ' 11).

- Ἡ τρίτη εἶναι ἡ ἐσχατολογική ἡμέρα· ἡ ἡμέρα τῆς Κρίσεως, τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Λαχτάρια, ἀλλά καί ἀγωνία γιά τήν ἡμέρα αὐτή. Γιά τόν ἔνοχο, πού σύρεται ὡς κατηγορούμενος σέ δίκη, ἡ ἡμέρα πού θά καθῆσῃ στό ἐδώλιο, εἶναι ἡμέρα μεγάλης ἀγωνίας. Ὅσο πλησιάζει ἡ ἡμέρα αὐτή, τόσο καί χτυποκαρδεῖ. Γι' αὐτόν ὁμως, πού ἐργάζεται τίμια, ἡ ἡμέρα τῆς πληρωμῆς του εἶναι ἡμέρα λαχτάρια. Ἔτσι καί ἡ ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας· γιά ἄλλους εἶναι ἀγωνία, γιά ἄλλους προσμονή, γλυκεῖα λαχτάρια.

Ἡ Ἁγία Γραφή μέ πολλές ὀνομασίες παρουσιάζει τήν ἡμέρα ἐκείνη.

- Ὄνομάζεται «ἡμέρα Κυρίου» (Α' Κορ. α' 8).

- Ὄνομάζεται «ἡμέρα Χριστοῦ» (Φιλιπ. β' 16), ἀφοῦ κυριαρχεῖ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ὡς παντοκράτορας καί δικαιοκρίτου.

- Ὄνομάζεται «ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη» (Ἀποκ. στ' 17), ἀφοῦ σ' αὐτήν θά γίνῃ παγκόσμιο προσκλητήριο καί ἀπὼν κανένας δέν θά εἶναι.

- Ὄνομάζεται «ἡμέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» (Λουκ. ιζ' 26).

- Ὄνομάζεται «ἡ ἐσχάτη ἡμέρα» (Ἰωάν. στ' 38), ἀφοῦ θά σημάνῃ τό τέλος τοῦ ὕλικου σύμπαντος.

- Ὄνομάζεται «ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη καί ἐπιφανής» (Πράξ. ιη' 20).

Οἱ πρῶτοι χριστιανοί περίμεναν ζωηρά τήν ἡμέρα αὐτή. Τήν ἔβλεπαν μάλιστα ἐπικείμενη.

Ἄλλωστε ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου γιά τό χριστιανό πλησιάζει.

«*Ἡ ἡμέρα ἤγγικε*».

Πλησιάζει ή ήμέρα τής αναχωρήσεως μας από τή ζωή αυτή. Είτε, λοιπόν, διότι έμείς θά έμφανιστούμε στον Κύριο, τήν ήμέρα του θανάτου μας, είτε διότι ό Κύριος θά έλθη, κατά τή Δευτέρα Παρουσία Του, πάντοτε πρέπει νά είμαστε έτοιμοι. «Ό Κύριος έγγύς. Μαράν άθά» (Α' Κορ. ιστ' 22).

Άνέσπερη ήμέρα

Ή ήμέρα τής Δευτέρας Παρουσίας είναι και πρώτη και έσχάτη.

- Πρώτη, άφοϋ είναι ή σπουδαιότερη ήμέρα στην παγκόσμια ιστορία.

- Έσχάτη, άφοϋ μ' αυτήν κλείνει ή αύλαία τής προσωρινότητας· κλείνει ό κύκλος του παρόντος βίου. Άρχίζει για τόν άνθρωπο ή αιωνιότητα. Ή μάλλον, ή ψυχή του ανθρώπου, πού ήδη ζή τήν αιωνιότητα, από τή στιγμή του χωρισμού της από τό σωμα, ένώνεται μέ τό αναστημένο σωμα, και ζή ό όλος άνθρωπος αιώνια τή θέσι, πού ό ίδιος έπέλεξε.

Άπό τή Δευτέρα Παρουσία αρχίζει μία άλλη ήμέρα· ή ανέσπερη ήμέρα. Είναι «ή αιώνιος ήμέρα» (Β' Πέτρ. γ' 18).

Λέγεται ήμέρα ή άλλη ζωή, και διότι έν συγκρίσει μ' αυτήν ή παρούσα θεωρείται νύκτα. Σ' αυτή τή ζωή ζοϋμε μέ θλίψεις, μέ δοκιμασίες, μέ περιπέτειες. Διερχόμαστε τόν παρόντα βίο, σάν σέ σκοτεινό «τοϋνελ», «έως οϋ ήμέρα διαυγάση και φωσφόρος ανατείλη» (Β' Πέτρ. α' 19). Σκοτάδι έδω, φως εκεί. Άγώνας έδω, άπόλαυσις εκεί. Χειμώνας έδω, άνοιξις εκεί. Κόπος έδω, άμοιβή εκεί.

Μετανοίας ήμέρα

Γιά νά ζήσουμε τήν ανέσπερη ήμέρα τής άτέλειωτης χαρᾶς, είναι άπόλυτη ανάγκη νά ζήσουμε κάποια άλλη ήμέρα, πού στη διάρκεια του παρόντος χαρίζει ψυχική χαρά και άνάπαυσι. Είναι ή ήμέρα τής μετανοίας.

- Τήν ήμέρα, κάτω από τό φως του

ήλιου, όλα φανερώνονται. Οι χριστιανοί τό γνωρίζουν αυτό. Ξέρουν, ότι όλα θ' άποκαλυφθοϋν εκείνη τήν ήμέρα. Γι' αυτό και σπεύδουν νά προλάβουν. Όποιος φανερώνει μόνος τά σκοτεινά του έργα, τίς άμαρτίες του, μέ τή μετάνοια και τήν έξιμολόγησι, αυτός μεταβάλλεται σέ φως και δέν φοβάται τή φανέρωσι των έργων του κατά τήν ήμέρα τής Κρίσεως. «Τά πάντα έλεγχόμενα υπό του φωτός φανεροϋται· πάν γάρ τό φανερούμενον φως έστι» (Έφες. ε' 13).

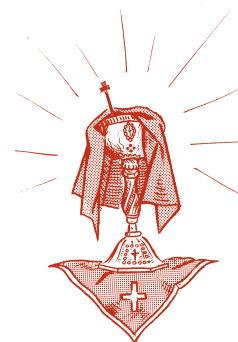
Ό άπόστολος Παϋλος χτυπά τό ξυπνητήρι του λόγου τής μετανοίας: «Ώρα ήμᾶς ήδη έξ ύπνου έγερθήναι» (Ρωμ. ιγ' 11). Άρκετά μᾶς κοίμησε τό ναρκωτικό τής άμαρτίας. Ή γνωστή παροιμία λέει: «Τής νύχτας τά καμώματα τά βλέπει ή μέρα και γελάει». Για μᾶς ισχύει κάτι αντίστροφο: «Τής νύχτας τ' άμαρτήματα τά βλέπει ή μέρα και κλαίει».

- Μαζί μέ τόν Άδάμ ᾶς θρηνήσουμε. Μαζί μέ τόν Παϋλο ᾶς μετανοήσουμε. Μαζί μέ τούς άγίους ᾶς ζήσουμε τόν πνευματικό άγώνα. Άρκετά μολύναμε τό λευκό μας χιτώνα.

Ντροπή! Άσχημονοϋμε κάτω άπ' τό φως του ήλιου. «Ός έν ήμέρα ενύσχημώς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. ιγ' 13).

Άς όπλιστοϋμε μέ τή δύναμι τής χάριτος. Άς ντυθοϋμε τόν ίδιο τό Χριστό. «Ένδύσασθε τόν Κύριον Ίησοϋν και τής σαρκός πρόνοιαν μή ποιείσθε εις έπιθυμίας» (Ρωμ. ιγ' 14).

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης





Ἐλευθερία καί Χριστός

Συμβίωσις

Θεός τοῦ ἡλίου δέν ὑπάρχει. Ἡλιος θεϊκός ὑπάρχει. Κι ὅλες οἱ ἀκτίνες τοῦ Ἡλίου τῆς ἀγάπης, πού λέγεται σαρκωμένος Λόγος, Χριστός Ἰησοῦς, συσσωρεύτηκαν στό κοῖλο κάτοπτρο, στό πεντάκάθαρο κάτοπτρο τῆς παρθενικῆς ὑπάρξεως, στήν κοιλία τῆς Παρθένου Μαρίας.

- Ἡ Οἰκουμένη παίρνει ἀπ' τή γιορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τή φλόγα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ ἀγάπη, πού κάνει τό Θεό νά συμβιώνη μέ τόν ἄνθρωπο. Κάνει Ἰῶ τοῦ ἀνθρώπου τόν Ἰῶ τοῦ Θεοῦ.

- Νά ἡ εὐλογημένη ἐλεύθερη συμβίωσις. Τόν ὄρο «ἐλεύθερη συμβίωσις» ἀκοῦμε συνέχεια τά τελευταῖα χρόνια. Τή βρωμιά ἀνακατεμένη μέ τήν ἀπάτη τή λένε «ἐλεύθερη συμβίωση»!

Τί σχῆμα κατ' εὐφημισμὸν! Τί διαστρόφη! Ὅπως κάποτε τίς πόρνες τίς λέγανε ἱερόδουλες, ἔτσι τώρα τή βρωμιά τή λένε συμβίωσι καί τήν ἀπάτη τή λένε ἐλευθερία.

Συμβίωσις στό Χριστό

- Ὄταν ὁ Θεός συμβιώνη μέ τόν ἄνθρωπο, γίνεται Θεάνθρωπος.
- Ὄταν ἡ Ἀλήθεια συμβιώνη μέ τήν Ἀγάπη, γίνεται σάρκωσις.
- Ὄταν ὁ Χριστός συμβιώνη μέ τήν ταπείνωσι, γίνεται σταύρωσις.
- Ὄταν ὁ θάνατος συμβιώνη μέ τή ζωή, γίνεται ἀνάστασις.

Συμβίωσις στήν Παναγία

- Ὄταν ἡ ἐλευθερία συμβιώνη μέ τήν ὑπακοή, γίνεται Παναγία.
- Ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία, ὁ Θεός, ἔρχεται

νά δεσμευθῆ στή σάρκα· ὁ Λόγος γίνεται σάρκα, κι ἔτσι συμβιώνει μέ τόν ἄνθρωπο μέσα στήν Παρθένο.

- Ὄταν ἡ ἐλευθερία τῆς ἀγνότητος συμβιώνη μέ τή φυσική λειτουργία, τότε γίνεται ἐρωτηματικό: «Πῶς ἔσται μοι τοῦτο;». Πῶς θά γίνῃ, ἄγγελέ μου, κάτι τέτοιο πού μου λές; Ἡ λογική μου δέν τό χωράει. Ὁ φυσικός νόμος τῆς παιδοποιΐας δέν τό δέχεται.

- Ὄταν ὅμως ἡ ἐλευθερία τῆς λογικῆς συμβιώνη μέ τήν ὑπακοή, τότε τό ἐρωτηματικό τῆς Παρθένου γίνεται θαυμαστικό: «Ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου»! Τότε ἡ βάσις γίνεται ὑπέρβασις.

Συμβίωσις στοὺς ἥρωες

Ἡ ἐλευθερία, ὅπως τήν βλέπουμε στοὺς ἄδολους ἀγωνιστές τοῦ '21, δέν εἶναι βάσις. Πολύ περισσότερο δέν εἶναι παράβασις. Εἶναι ὑπέρβασις.

- Ἡ ἐλευθερία γιά τοὺς ἥρωες συμβιώνει μέ τή σκλαβιά τοῦ σώματος, μὰ δέν συμβιώνει μέ τήν ὑποδούλωσι τῆς ψυχῆς. Ἀδούλωτο τό φρόνημα. Ἐλεύθερο τό πνεῦμα.

- Ἡ ἐλευθερία συμβιώνει μέ τόν πόνο. Δέν συμβιώνει μέ τήν ἀτιμία.

- Ἡ ἐλευθερία γιά τοὺς ἥρωες δέν συμβιώνει μέ μιὰ ἄθρησκη πατρίδα, ἀλλά μέ τῆς πίστης τή γλυκειά ἐλπίδα. Ν' ἀκούσουμε τόν Μακρυγιάννη: «Ὄταν μοῦ πειράζουν τήν πατρίδα καί τή θρησκεία μου, θά μιλήσω, θά νεργήσω κι ὅτι θέλουν ἄς μοῦ κάνουν... Κι αὐτεῖν ἡ πατρίδα δέν λευτερώθῃ μέ παραμύθεια, λευτερώθῃ μ' αἵματα καί θυσίες. Κι ὅσο ἀγαπῶ τήν πατρίδα μου, δέν ἀγαπῶ ἄλλο τίποτας».

- Ἡ ἐλευθερία συμβιώνει μέ τή φυλάκιση, ποτέ μέ τήν ἀτίμωσι.
- Ἡ ἐλευθερία συμβιώνει μέ τή φτώχεια, ποτέ μέ τήν προστυχιά.
- Ἡ ἐλευθερία συμβιώνει μέ τό σταυρό, ποτέ μέ στραβό.
- Ἡ ἐλευθερία συμβιώνει μέ τόν ἥρωισμό, ποτέ δέν συμβιώνει μέ τόν ξεπεσμό.
- Ἡ ἐλευθερία συμβιώνει μέ τήν ἀντίστασι, ποτέ μέ διεστραμμένη κατάστασι.
- Ἡ ἐλευθερία συμβιώνει μέ τή θυσία. Δέν συμβιώνει μέ τήν προδοσία.
- Ἡ ἐλευθερία φαίνεται νά συμβιώνη

στό σκοτάδι μιᾶς πολύκαιρης σκλαβιάς. Μά στήν πραγματικότητα στό φῶς τῆς μέρας περπατάει. Συμβιώνει μέ τήν ἐλπίδα. Κι ἀκούγεται ὁ ποιητής: «Μή σκιάζεστε στά σκότη! Ἡ λευτεριά, σάν τῆς αὐγῆς τό φεγγοβόλο ἀστέρι, τῆς νύχτας τό ξημέρωμα θά φέρη» (Πολέμης).

● Ἡ ἐλευθερία συμβιώνει μέ τό αἷμα. Δέν γίνεται πτώμα, δέν σέρνεται στό χῶμα.

Στή Βουλή

Ἐάν γιά λίγο οἱ 300 τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων παραχωροῦσαν τά ἔδρανα στούς ἥρωες τοῦ '21, θά περνοῦσαν ποτέ ἀχρίστια νομοσχέδια; Θά ψηφίζονταν ποτέ ἀνήθικοι καί ἀμοραλιστικοί νόμοι;

- Θάπαιρνε τό λόγο ὁ Μιαούλης:
—Ἐλευθερία! «Κάτω τά πάθη».

Ἐτσι βροντοφώναξε σάν ἐπιστρατεύτηκε γιά τῆς πατρίδας τό ξεσκλάβωμα.

- Θάπαιρνε τό λόγο ὁ Κανάρης:
—Ἐλευθερία; Ἴσον, Χριστός καί θυσία.

Καπετάν Κωνσταντῆ, ἀπόψε θά πεθάνης!

- Θάπαιρνε τό λόγο ὁ Κολοκοτρώνης:
—Τοῦτοι οἱ χοροί, πού φέρατε ἀπ' τήν Εὐρώπη, δέν εἶναι χοροί. Εἶναι πορνεία!

● Ἐλευθερία δέν εἶναι τῆς σάρκας τά σκιρτήματα, ἀλλά τῆς ψυχῆς τά φτερουγίσματα. Ἐλευθερία εἶναι τοῦ γάμου ἢ ἀγάπης. Δέν εἶναι τῆς πορνείας καί τῆς ἀνωμαλίας ἢ ἀπάτης. Ἐλευθερία εἶναι τά ὁμορφα δεσμά τῆς οικογένειας. Δέν εἶναι τά μπλεξίματα τῆς μοιχείας.

● Ἡ ἐλευθερία δέν εἶναι μιᾶ ἰδέα. Εἶναι ἦθος. Εἶναι ἠθική. Εἶναι ἀγώνας.

● Ἡ ἐλευθερία δέν ἔχει στόμα ἀναισχυντίας. Ἐχει αἷμα ἠρωικῆς θυσίας.

Σύμφωνο

Κι αὐτό τό αἷμα εἶναι πού ὑπογράφει τήν πραγματική ἐλεύθερη συμβίωσι.

● Ἡ Ἑλλάδα μέ τούς ἀγῶνες καί τό αἷμα τῶν ἠρώων τοῦ '21 συμβιώνει μέ τό Χριστό. Ὁ Κολοκοτρώνης ἔλεγε: «Ὁ Θεός ὑπέγραψε τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδος καί δέν παίρνει πίσω τήν ὑπογραφή του».

Αὐτό τό σύμφωνο ἀνανεώνουμε κάθε φορά πού γιορτάζουμε ἐθνική γιορτή. Γι-

ορτάζουμε τήν ἀγαπητική σχέσι τῆς Ἑλλάδας μέ τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του. Ἐλλάδα χωρίς Χριστό! Αὐτό εἶναι τό σχέδιό τους.

Ἄλλά κι οἱ πιό πολλοί ἀπό τούς Ἑλληνες στήν πρᾶξι ξεσχίζουν τό ἱερό σύμφωνο συμβιώσεως μέ τοῦ Χριστοῦ τήν πίστι τήν ἀγία. Ζωή χωρίς Χριστό! Εἶναι ἡ καθημερινή τους πρακτική.

Γιά τό ἔθνος αὐτό σημαίνει ἀφανισμός. Ἐλλάδα δέν εἶναι τά βράχια. Ἐλλάδα εἶναι τά παιδιά. Κι Ἐλλάδα χωρίς παιδιά εἶναι ἓνα ὠραῖο νεκροταφεῖο. Εἶναι ἓνα ἠρώων παλαιῶν μαχητῶν καί παλαιῶν μαρτύρων.

Ἐλλάς! Μπορεῖς γι' αὐτήν νά μή μιλάς, ὅταν τήν βλέπης νά μαραζώνη, νά χάνεται καί νά πεθαίνει;

● Μά πιό πολύ στό ἄλλο σύμφωνο τῆς πιό φιλελεύθερης συμβιώσεως πιστεύουμε σάν χριστιανοί ὀρθόδοξοι. Τό ὑπέγραψε μέ τό Αἷμα Του ὁ Χριστός. Εἶναι ἡ *Καινὴ Του Διαθήκη*. Δέν παίρνει πίσω μέ τίποτε τό Αἷμα τῆς ὑπογραφῆς Του ὁ Χριστός.

Δέν συμβιώνουμε μόνο μέ τήν Ἀλήθειά Του. Συμβιώνουμε καί μέ τήν ἠθική Του. Ναι, εἶναι καί ἠθικοπλαστικό σχολεῖο ἡ Ἐκκλησία Του. Θέλουν μερικοί νά δώσουν διαζύγιο. Νά χωρίσουν τήν Ἐκκλησία ἀπό τήν ἠθική. Θέλουν μιᾶ Ἐκκλησία πολιτισμικῆς παραδόσεως. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καί Ἀλήθεια καί ζωή.

Τήν ἀμαρτία θά τή λήη πάντα ἀμαρτία, καί τήν πορνεία πάντα πορνεία καί τή μοιχεία πάντα μοιχεία καί τήν ὁμοφυλοφιλία πάντα ἀνωμαλία.

● Ἐλεύθερα ὁ χριστιανός συμβιώνει μέ τό Χριστό. Πάντοτε συμβίωσις μέ τό Χριστό τῆς Ἐκκλησίας σέ τούτη τή ζωή. Αἰώνια συμβίωσις μέ τό Χριστό τοῦ Οὐρανοῦ, στήν ἀτέλειωτη βασιλεία Του.

● Ἡρώες τοῦ '21! Πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Τρόφιμοι τοῦ Κρυφοῦ Σχολειοῦ. Μαθητές τοῦ Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ. Ἀπ' τούς τάφους σηκωθῆτε καί νά πῆτε:

—Μή πετᾶτε τήν ἐλευθερία στά σκουπίδια τῆς ἀκολασίας! Κρατῆστε τήν πατρίδα, τήν Ἑλλάδα μας, δεμένη μέσ' τοῦ Χριστοῦ τήν ἀγκαλιά!

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Κυριακή, ἀρχαία παράδοσις

Πηγή για ὅσα θά σημειώσουμε εἶναι κυρίως ὁ ἅγιος Ἰουστίνος, ὁ φιλόσοφος καί μάρτυς (ἐορτάζει τήν 1η Ἰουνίου). Ἐνα ἀπό τά ἔργα του, ἡ Α΄ Ἀπολογία του καί ἡ Διδαχή τῶν Ἀποστόλων, κείμενα τῆς μεταποστολικῆς περιόδου διασώζουν τήν καθιέρωσι τῆς **Κυριακῆς** ἡμέρας, ὡς ἡμέρας τῆς λατρείας τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἰουστίνος ἦταν ἐθνικός (εἰδωλολάτρης) φιλόσοφος. Γεννήθηκε στίς ἀρχές τοῦ 2ου αἰῶνος. Ἔψαχνε, ἀλλά δέν ξεδιάμαγε. Τελικά τό νερό τῆς Ἀλήθειας τό βροῖκε κοντά σέ ἕναν **προσβύτη**. Στήν Ἐφεσο συνάντησε «*παλαιόν τινα προεσβύτην, ιδέσθαι οὐκ εὐκαταφρόνητον, πρᾶον καί σεμνόν ἦθος ἐμφαίνοντα*». Ὅπως τό ἀπλοϊκό ζεῦγος Ἀκύλας-Πρίσκιλλα κατήχησαν τόν ῥήτορα Ἀπολλώ, ἔτσι καί ἕνας χριστιανός γέροντας προσήλκυσε στήν Πίστι τόν φιλόσοφο Ἰουστίνο (135 μ.Χ.).

- Στό σπουδαῖο ἔργο του Ἀπολογία Α΄, ὁ Ἰουστίνος μᾶς διασώζει μαρτυρίες χριστιανικῆς ζωῆς καί λατρείας. Ποιός λέγεται χριστιανός; Ἐκεῖνος πού ἔχει **ἀγάπη** στόν Χριστό: «*Ὁ φίλον τῷ Θεῷ, τοῦτο γενέσθω*» (Ἀπολ. Α΄, 68,2). Ὅ,τι ἀρέσει στόν Χριστό, αὐτό νά κάνης. Ποιοί λέγονται **Χριστιανοί**; «*Οἱ μετά λόγου καί Λόγου βιώσαντες καί βιοῦντες Χριστιανοί καί ἄφοβοι καί ἀτάραχοι ὑπάρχουσι*». Δηλαδή: Ὅσοι ξέρουν γιατί ἔζησαν καί ζοῦν, ὅσοι ζοῦν μέ τόν Θεό Λόγο (τόν Χριστό), αὐτοί ἐμφανίζονται ἄφοβοι καί ἀτάραχοι.

- Ποιοί εἶναι **συνειδητοί** χριστιανοί; Ἐξαρτᾶται καί ἀπό τόν τρόπο καί ἀπό τό χρόνο τοῦ Βαπτίσματος. Ἀπό τό **Λουτρό** τοῦ Βαπτίσματος ὀδηγοῦνται στό **Τραπέξι** τῆς Εὐχαριστίας. «*Ἡμεῖς μετά τό οὕτω λουσαι τόν πεπεισμένον καί συγκατεθειμένον ἐπί τοὺς λεγομένους ἀδελφούς ἄγομεν, ἐνθα συνηγμένοι εἰσί, κοινάς εὐχάς ποιησάμενοι ὑπέρ τε ἑαυτῶν καί τοῦ φωτισθέντος*» (Ἀπολ. Α΄, 65,1). Μετά φρασις: Ἐμεῖς, ἀφοῦ βαπτίστηκε αὐτός πού πείστηκε γιά τόν Χριστό καί συγκατατέθηκε στή διδασκαλία Του, τόν ὀδηγοῦμε στοὺς ἀδελφούς, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὅλοι συναγμένοι. Καί ἀναπέμπουμε ὅλοι μαζί προσευχές καί γιά τοὺς ἑαυτοὺς μας καί γιά τόν μόλις φωτισθέντα (βαπτισθέντα).

- Ἐπίσης ὁ ἅγιος Ἰουστίνος μιλάει γιά τήν **Κυριακή** ἡμέρα: «*Πρώτη ἐστίν ἡμέρα, ἐν ἧ ὁ Θεός τό σκότος καί τήν ὕλην τρέψας κόσμον ἐποίησε. Καί Ἰησοῦς Χριστός ὁ ἡμέτερος Σωτήρ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐκ νεκρῶν ἀνέστη*» (Ἀπολ. Α΄, 67,7).

Ἡ **μία τῶν Σαββάτων**, ἡ βασιλὶς καί κυρία, εἶναι ἡ Κυριακή. Ἡ Ἀποστολική Ἐκκλησία, μέ τή σύναξί της, ζῆ τή **μετοχή** στό θάνατο καί τήν ἀνάστασι τοῦ Ἰησοῦ (Α΄ Κορ. ια΄ 26). Κάθε Κυριακή συνάγονταν οἱ πιστοί, ὅπως μαρτυρεῖ καί ὁ ἅγιος Ἰουστίνος. Ἡ παρουσία δέ κάποιου Ἀποστόλου παρεῖχε τήν εὐκαιρία ν' ἀπολαύσουν ἐκτενῶς τόν **λόγο** τῆς Ζωῆς. «*Ἐν δέ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων συνηγμένων τῶν μαθητῶν κλάσαι ἄρτον, ὁ Παῦλος διελέγετο αὐτοῖς, μέλλον ἐξίεναι τῇ ἐπαύριον, παρέτεινέ τε τόν λόγον μέχρι μεσονυκτίου*» (Πράξ. κ΄ 7).

- Οἱ πιστοί ἦσαν **προσκαρτεροῦντες** γιά τέσσερα πράγματα (Πράξ. β΄ 42), τή διδασκαλία, τή θ. Εὐχαριστία, τίς κοινές προσευχές καί τή συναδελφωσύνη. Καί γιά ἕναν ἀκόμα λόγο: Γιά τή **λογία**, γιά τήν **ἐλεημοσύνη**. «*Κατά μίαν σαββάτων ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω θησαυρίζων ὅ,τι ἂν εὐδοῶται*» (Α΄ Κορ. ιστ΄ 2)

- Ἡ εὐχαριστιακή σύναξις καθιερώθηκε νά γίνεται κυρίως «*τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων*» (Πράξ. κ΄ 7), τήν **Κυριακή**. Στή Συναγωγή τῶν Ἰουδαίων ὁ Θεός διατάζει. Στή

λατρεία της Ἐκκλησίας ὁ Θεός **κοινωνεῖ**. Στήν Ἐκκλησία κυριαρχεῖ τό **Σύν** (Κολοσ. β' 12). «Σύν Χριστῶ». Ζοῦμε τήν **κοινωνία** τοῦ Προσώπου καί τῶν προσώπων.

● **Γιά τήν καθιέρωσι** τῆς Κυριακῆς καί γιά τό τί διαδραματίζεται στή λατρευτική σύναξι ἔχουμε καί τήν ἀρχαία μαρτυρία τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου:

«*Εὐλογοῦμεν τόν Ποιητήν τῶν πάντων διά τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί διά Πνεύματος τοῦ Ἁγίου.*

Καί τῇ τοῦ ἡλίου λεγομένη ἡμέρᾳ πάντων κατά πόλεις ἢ ἀγρούς μενόντων ἐπί τό αὐτό συνέλευσις γίνεται.

Καί τά ἀπομνημονεύματα τῶν ἀποστόλων ἢ τά συγγράμματα τῶν προφητῶν ἀναγινώσκειται, μέχρις ἐγχωρεῖ.

Εἶτα παυσαμένου τοῦ ἀναγινώσκοντος ὁ προεστώς διά λόγου τήν νοθεσίαν καί πρόκλησιν τῆς τῶν καλῶν τούτων μιμήσεως ποιεῖται.

Ἔπειτα ἀνιστάμεθα κοινῇ πάντες καί εὐχάς πέμπομεν.

Καί ἄρτος προσφέρεται καί οἶνος καί ὕδωρ.

Καί ὁ προεστώς εὐχάς ὁμοίως καί εὐχαριστίας, ὅση δύναμις αὐτῷ ἀναπέμπει.

Καί ὁ λαός ἐπευφημεῖ λέγων τό Ἄμην.

Καί ἡ διάδοσις καί ἡ μετάληψις ἀπό τῶν εὐχαριστηθέντων ἐκάστῳ γίνεται.

Καί τοῖς οὐ παροῦσι διά τῶν διακόνων πέμπομεν» (Ἀπολογία Α', 67,3-5).

Μετάφρασις: Δοξολογοῦμε τόν τῶν ὅλων Ποιητή, διά μέσου τοῦ Υἱοῦ Του Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί τῇ μέρᾳ, πού τήν λέμε τοῦ ἡλίου (τήν Κυριακή) μαζεύονται ὅλοι οἱ χριστιανοί ἀπό τίς πόλεις καί τά χωράφια. Στή σύναξι διαβάζονται τά βιβλία τῶν ἀποστόλων ἢ τά συγγράμματα τῶν προφητῶν, ὅσο πάει περισσότερο. Ὅστερα σταματᾷ ὁ ἀναγνώστης καί ὁ προεστώς προτρέπει νά ἐφαρμόσουν ὅλοι ὅσα ἄκουσαν. Στή συνέχεια σηκωνόμαστε ὅλοι καί ἀναπέμπουμε προσευχές. Καί προσφέρονται τά δῶρα, ψωμί, κρασί καί νερό. Τότε ὁ προεστώς (προεβύτερος ἢ ἐπίσκοπος) ἀναπέμπει εἰδικές εὐχές μ' ὅλη τή δύναμί του. Καί σέ κάθε εὐχή ὁ λαός ἐπικροτεῖ μέ τό Ἄμην. Στή συνέχεια μεταδίδεται ἡ μετάληψις τῶν ἁγίων Δώρων στόν καθένα ξεχωριστά. Καί σέ ὅσους δικαιολογημένα ἀπουσιάζουν στέλνονται τά τίμια Δῶρα διά τῶν διακόνων.

● **Ἡ εὐχαριστιακή** σύναξις εἶναι ὁ **προθάλαμος** τῆς οὐράνιας συνάξεως.

● Στήν Ὁρθόδοξο λατρεία ὑπάρχουν ὅλα τά **Σύν**.

● Ἡ **συμφωνία** τῆς πίστεως.

● Ἡ **συμφιλίωσις** τῆς ἀγάπης.

● Ἡ **συμμόρφωσις** μέ τό θέλημα τοῦ Κυρίου.

● Ἡ **συμμόρφωσις** καί μέ τή χριστομίμητη ἔννοια, γιά νά γίνουμε «*σύμμορφοι τῆς εἰκόνης τῆς δόξης αὐτοῦ*» (Ρωμ. η' 29).

● Ἡ **συμπαράστασις** στά προβλήματα τῶν ἄλλων.

● Ἡ **συλλειτουργία** στήν κοινή προσευχή.

● Ἡ **συμψαλμωδία** στήν κοινή λατρεία.

● Στήν Ἐκκλησία, ὅλα εἶναι **κοινά**. Πρόκειται γιά σύναξι **ἐνώσεως** καί **ἐνότη-
τας**. Σῶζεται σέ κείμενο τῶν ἀποστολικῶν χρόνων συγκινητική προσευχή: «*Εὐχαριστοῦμέν σοι, πάτερ ἡμῶν... Ὡσπερ ἦν τοῦτο τό κλάσμα διεσκορπισμένον ἐπάνω τῶν ὀρέων καί συναχθέν ἐγένετο ἓν, οὕτω συναχθήτω σου ἡ ἐκκλησία ἀπό τῶν περᾶτων τῆς γῆς εἰς τήν σὴν βασιλείαν*» (Διδαχή τῶν Ἀποστόλων, IX, 3-4).

Ὡς κατακλείδα τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως ἄς θέσουμε τό τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου: «*Εὐλογοῦμεν τόν Ποιητήν τῶν πάντων διά τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί διά Πνεύματος τοῦ Ἁγίου. Ἄμην*».

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ‘Ο θάνατος του θανάτου

Ρωμ. στ’ 7-8

Μετά θάνατον (στ. 7)

Θάνατος καί ανάστασις. Σταυρός του Χριστού καί βάπτισμα δικό μας. Θέματα, πού σέ παραλληλισμό καί συσχετισμό εξετάζει ο άπόστολος Παύλος στό έκτο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους Ήπιστολής. Σκοπός του είναι νά δείξη πόσο φοβερή καί άφύσικη είναι πλέον ή άμαρτία καί μέ ποιά δύναμη ο πιστός ζήτήν καινούργια ζωή. Για τόν Παύλο έχει σωτηριώδη σημασία τό «σύν Χριστι φ» καί τό «έν Χριστι φ». Βρισκόμαστε όλοι στό Χριστό. Ήνθήκουμε στό Χριστό. Μās άγόρασε ο Χριστός. Μās δόξασε ο Χριστός.

Ή άμαρτία έξακολουθεϊ βεβαίως νά ύπάρχη στή ζωή μας. Ήλλά τήν βλέπουμε καί τήν αντιμετωπίζουμε τελείως διαφορετικά. Είναι παράβασις μέ άλλη βαρύτητα. Ήφου κανονικά θά έπρεπε νά μίν άμαρτάνουμε. Ήπαναλαμβάνουμε, ότι δεοντολογικά είναι τά όσα περί νεκρώσεως της άμαρτίας λέγει ο Παύλος. Ή νεκρωσις είναι γεγονός, ως προς τή δυνατότητα του Θεού, της χάριτος του Χριστού. Είναι πόθος διακαής, άλλ’ άνέφικτος, ως προς τήν άδυναμία του άνθρώπου. Γι’ αυτό καί ή Ήκκλησία δέν παρέμεινε στήν άφεσι των άμαρτιών μόνο κατά τό βάπτισμα. Δέχθηκε καί τό βάπτισμα των δακρύων, τή μετάνοια καί τήν έξομολόγησι, πού είναι για τίς μετά τό βάπτισμα άμαρτίες.

Θά έλθη ο καιρός, πού ο άνθρωπος θά καταστή άνίκανος ν’ άμαρτήση. Είναι ή μετά τό σωματικό θάνατο κατάσταση. Λέει στή συνέχεια της Ήπιστολής ο άπόστολος Παύλος: «Ή γάρ άποθανών δεδικαίωται άπό της άμαρτίας» (στ. 7). Τό χωρίο αυτό είναι άπ’ εκείνα,

πού παρερμηνεύονται. Ή διαστρέβλωσις του καταλήγει όχι άπλως σέ πλάνη, αλλά καί σέ άσέβεια.

— Νά -σου λένε- άκόμα καί ο Παύλος τό ύποστηρίζει: «Ή άποθανών δεδικαίωται άπό της άμαρτίας» (στ. 7). “Οποιος πέθανε, ό,τι κι άν έπραξε στή ζωή του, δικαιώνεται! Δέν πρέπει νά μιλάμε για άνθρώπους, πού έφυγαν άπό τή ζωή αυτή, άφου ο Θεός τους έχει δικαιώσει!

Παρόμοια διαστροφή γίνεται καί σέ άλλα χωρία της Γραφής. Τά άπομονώνουν άπό τή συνάφειά τους, τά αυτονομούν καί τά ταιριάζουν, κατά τό δοκοϋν, για ν’ άποδώσουν τελείως αντίθετο νόημα άπ’ εκείνο, πού έχουν.

“Οποιος γνωρίζει τό φυσικό περιβάλλον, μέσα στό όποιο ύπάρχει καί τό παραπάνω χωρίο, αυτός κατανοεί, ότι πρόκειται για τους δύο θανάτους του άνθρώπου, για τόν πνευματικό θάνατο, πού επέρχεται μέ τό βάπτισμα, καί για τό σωματικό θάνατο, πού επέρχεται μέ τό σταμάτημα της καρδιάς.

«Ή άποθανών δεδικαίωται άπό της άμαρτίας» (στ. 7). “Οποιος πεθαίνει, αυτός δέν μπορεί πλέον ν’ άμαρτήση. Ή άμαρτία είναι μία δράσις. Ή δράσις αυτή έχει σχέση μέ τό στάδιο της παρούσης ζωής. Ήδω έχει καί τίς δύο δυνατότητες ο άνθρωπος, καί τή δυνατότητα της άμαρτίας καί τή δυνατότητα της άρετης. Ήδω κινείται είτε προς τά πάνω είτε προς τά κάτω. Ήδω συγκινείται ή άπό τόν πόθο του Θεού ή άπό τόν πειρασμό του Διαβόλου. Ήδω είναι τό έργαστήριο καί για τήν κακότητα καί για τήν αγιότητα. Αυτή ή ζωή είναι για δράσι, ή άλλη ζωή είναι για τήν άμοιβή της δράσεως. Ήδω ή εργασία, εκεί ή πληρωμή. Ήχουμε κι έδω βεβαίως κάποια πληρωμή των πράξεών μας. Ήλλ’ εκεί θά είναι

ή απόλυτα δίκαιη και πλήρης πληρωμή. «Τούς γάρ πάντας ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα κομισθῆται ἕκαστος τὰ διὰ τοῦ σώματος πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθόν εἴτε κακόν» (Β΄ Κορ. ε΄ 10).

Καιρός γιὰ δράσι, λοιπόν, ἡ παρούσα ζωή. Ἡ ἄλλη ζωή δέν εἶναι οὔτε γιὰ δράσι οὔτε γιὰ ἀπόδρασι. Οὔτε τελούνται νέες ἁμαρτίες, οὔτε ὅμως μποροῦν οἱ κολασμένοι ν' ἀποδράσουν ἀπό τῆ θέσι, πού ἐπέλεξαν μόνοι μέ τίς πράξεις τους, καί πρό παντός μέ τήν ἀμετανοσία τους.

«*Ὁ γάρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπό τῆς ἁμαρτίας*» (στ. 7). Ὁ,τι θά συμβῆ μετά τό σωματικό μας θάνατο, πρέπει νά γίνῃ καί μετά τόν πνευματικό μας θάνατο, πού εἶναι τό βάπτισμα. Πεθάναμε γιὰ τήν ἁμαρτία. Ἐπειδή ἀποψύσαμε πλέον ν' ἁμαρτάνουμε. Γιὰ ποιούς λέει ὁ Παῦλος τό λόγο αὐτό;

Ἀπαντᾷ καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Περὶ παντός ἀνθρώπου τοῦτο φησιν, ὅτι ὡς περὶ ὁ ἀποθανὼν ἀπῆλλακται τοῦ λοιπὸν ἁμαρτάνειν, νεκρὸς κείμενος, οὕτω καί τὸν ἀναβάντα ἀπό τοῦ βαπτίσματος, ἐπειδήπερ ἅπαξ ἀπέθανεν ἐκεῖ, νεκρόν δεῖ μένειν διαπαντός τῇ ἁμαρτία. Εἰ τοίνυν ἀπέθανες ἐν τῷ βαπτίσματι, μένε νεκρός. Καί γάρ ἕκαστος ἀποθανὼν, οὐκέτι ἁμαρτάνει δύναιτ' ἄν. Εἰ δέ ἁμαρτάνεις, λυμαίνῃ τοῦ Θεοῦ τὴν δωρεάν*» (Ε. Π.Ε. 17,48).

Μετάφρασις: Γιὰ κάθε ἄνθρωπο τό λέει ὁ Παῦλος. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ πεθαμένος ἔχει ἐλευθερωθῆ πλέον ἀπό τό ν' ἁμαρτάνῃ, ἀφοῦ εἶναι νεκρός, ἔτσι κι ἐκεῖνος, πού βαπτίστηκε. Ἐπειδή, δηλαδή, μία φορά πέθανε στό βάπτισμα, ὀφείλει νά παραμένῃ πάντοτε νεκρός ὡς πρὸς τήν ἁμαρτία. Ἄν, λοιπόν, πραγματικά πέθανες στό βάπτισμα, νά παραμένῃς νεκρός, ἀφοῦ κάθε πεθαμένος δέν μπορεῖ πλέον ν' ἁμαρτάνῃ. Ἄν ὅμως ἐξακολουθῆς ν' ἁμαρτάνῃς, τότε καταστρέφεις τὴν δωρεά τοῦ Θεοῦ.

Τό θέμα εἶναι, ἂν πραγματικά ἔχουμε πεθάνει ὡς πρὸς τήν ἁμαρτία, ἂν συνειδητά ζήσαμε τό γεγονός τοῦ βαπτίσματος, ἂν ἀγωνιζόμεθα νά μὴν ἁμαρτάνουμε. Τό τέλειο εἶναι αὐτό, πού δείχνει ὁ Παῦλος: «*Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπό τῆς ἁμαρτίας*» (στ. 7). Πρόκειται γιὰ τήν κορυφή τῆς ἀγιότητος καί τελειότητος. Ἐμεῖς ἀπλῶς θαυμάζουμε τήν κορυφή. Θέ-

λουμε, ἀλλά πέφτουμε. Τσακίζόμεθα ἀπ' τήν ἁμαρτία. Τουλάχιστον ἄς μετανοοῦμε καί ἄς μὴ ξεχνᾶμε, ὅτι κάθε ἁμαρτία μας εἶναι ἐκτροπή ἀπ' τό δρόμο τοῦ βαπτίσματος.

Νά μετανοοῦμε τώρα, ὅσο βρισκόμεθα ἀκόμα στή ζωή. Ὅπως γιὰ τήν ἁμαρτία περίοδος δράσεως εἶναι μόνο ἡ τωρινή, ἔτσι καί γιὰ τή μετάνοια, τώρα εἶναι καιρός. «Ἴδού νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδού νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β΄ Κορ. στί 2). Τώρα εἶναι καιρός τῆς ἐργασίας. «Ἐργάζεσθε ἕως ἡμέρας ἐστίν ἔρχεται νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» (Ἰωάν. θ΄ 4). Τό φρικτότερο ἔργο εἶναι ἡ ἁμαρτία. Τό ἀγιώτερο ἢ μετάνοια. «*Ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται καί ἀπό τῆς μετανοίας*». Δέν μπορεῖ πλέον νά μετανοήσῃ γιὰ τὴ σωτηρία του. Στήν ἄλλη ζωή ὑπάρχει μεταμέλεια γιὰ τίς πράξεις μας, ὅχι μετάνοια εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Λέει σχετικὰ ὁ ἱ Χρυσόστομος: «*Ὅταν ἀπέλθῃς ἐκεῖ, οὐδέν δυνήσῃ ὧν δέον ποιεῖν εἰκότως. Ὁ γάρ τοσαύτην λαβὼν προθεσμίαν, καί μήτε σαυτὸν μήτε ἕτερον ὠφελήσας, πῶς λοιπὸν ὑπὸ ταῖς χερσὶ τοῦ δικαστοῦ γενόμενος, δυνήσῃ ταύτης ἐπιτυχεῖν τῆς χάριτος;*» (Ε.Π.Ε. 17,382-384). Μετάφρασις: Ὅταν μεταβῆς στήν ἄλλη ζωή, κανένα ἀπό αὐτά πού πρέπει νά κάνῃς δέν θά μπορῆς νά κάνῃς. Διότι ἔλαβες τόσο μεγάλην προθεσμία. Καί ὅμως οὔτε τὸν ἑαυτό σου οὔτε ἄλλον ὠφέλησες. Πῶς, λοιπόν, τότε, ὅταν βρεθῆς στά χέρια τοῦ δικαστῆ, θά μπορέσῃς νά ἐπιτύχῃς αὐτὴ τὴ χάρι;

Γιὰ λίγο ὁ θάνατος, αἰώνια ἡ ζωή (στ. 8)

Εἶναι δύσκολο νά παραμείνῃ κανεὶς νεκρός ὡς πρὸς τήν ἁμαρτία. Χρειάζεται ἀγώνας σκληρός γιὰ νά νεκρώνῃ τὴ σάρκα, τό κοσμικὸ καί σαρκικὸ φρόνημα, νά καθυποτάσῃ τὰ σκιρπήματα καί τίς ἐπιθυμίες τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό ἀλλωστε καί στήν ὀρθόδοξο ζωή καί παράδοσι, ὁ ἀγώνας τῆς ἀσκήσεως θεωρεῖται ἕνα εἶδος μαρτυρίου. Ἄλλ' ὑπάρχουν δύο πραγματικότητες, πού δέν μᾶς ἀφήνουν ν' ἀποκάμουμε, ν' ἀπελπισθοῦμε.

● Ἡ μία: Δέν πετυχαίνουμε τὴ νέκρωσι μόνοι. Κατορθώνουμε τὴ νέκρωσι, εἴτε σχετικὰ, εἴτε ὀλοκληρωτικὰ, μόνο μαζί μέ τό Χριστό, μέ τὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ. «*Σύν Χριστῷ*». Ὁ

ἴδιος ἄλλωστε μᾶς τό ξεκαθάρισε: Χωρίς Ἐμένα, τίποτε δέν μπορεῖτε νά πετύχετε. «Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» (Ἰωάν. 1ε΄ 5).

● Ἡ δευτέρα: Λίγο χρόνο κρατᾷ ἡ ἔμπροσθεν προσπάθεια γιά νέκρωσι τῶν παθῶν. Ὅσο διαρκεῖ ἡ παρούσα ζωή, ἡ ὁποία ὅμως, ὅσο μακρόχρονη κι ἂν εἶναι, μπροστά σπὴν αἰωνιότητα, εἶναι σάν μία σταγόνα στὸν ὠκεανό. Λίγος ὁ χρόνος τοῦ ἀγῶνα, ἀτέλειωτος ὁ χρόνος τῶν βραβείων. Λίγη ἡ θλιψίς, πολλή ἡ δόξα. Δέν ἀξίζει νά χάσουμε τὴν ἀτέλειωτη χαρὰ γιὰ τὸν ὀλιγόχρονο κόπο καὶ πόνο. Αἰώνια θά ζήσουμε. Ὅχι ἀπλῶς θά ζήσουμε, ἀλλὰ θά συζητήσουμε μέ τό Χριστό.

Αὐτές τίς δύο παρήγορες πραγματικότητες τονίζει ὁ Παῦλος παρακάτω: «Εἰ δέ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζηήσομεν αὐτῷ» (στ. 8).

Πεθάναμε «σὺν Χριστῷ». Μαζί μέ τό Χριστό. Αὐτό τό «σὺν» νοεῖται καὶ μυστηριωδῶς καὶ ἀνθρωπίνως.

● Μυστηριωδῶς: Πάνω στό σῶμα, πού προσέλαβε ὁ Χριστός, εἴμεθα κι ἐμεῖς. Προκαταβολικά, λοιπόν, γιά ὅλους ἐμᾶς «βαπτίστηκε», νεκρώθηκε, ὁ Χριστός. Ἀπό μᾶς ἐξαρτᾶται, μέ τὴν πίστι, νά ζήσουμε τό ὕψιστο αὐτό δῶρο τοῦ Θεοῦ.

● Ἀνθρωπίνως: Κάθε ἀγῶνα, πού κάνουμε, τὸν κάνουμε μέ τό Χριστό, μέ τὴ δύναμι Ἐκεῖνου. Ἐμεῖς βάζουμε τὴν προαίρεσι καὶ τίς ἐλάχιστες δυνάμεις μας. Ἐκεῖνος βάζει τὴ χάρι Του, τὴν παντοδυναμία Του. Ἐτσι ἐξηγεῖται, πῶς ἀνθρώποι ἀδύνατοι φάνηκαν παντοδύνα-

μοι. Μέσα στό ὀστράκινο σκεῦος τους κρυβόταν ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ. Ἐτσι νοεῖται ἡ νέκρωσις τοῦ Παύλου, ἡ ταύτισις τοῦ Παύλου μέ τὴ ζωή τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀπεριόριστη δύναμις τοῦ Παύλου. Νοεῖται ἀπὸ ἐκεῖνο τό λόγο του: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμουντί με Χριστῷ» (Φιλιπ. δ΄ 13).

Ἐκεῖνος κρατᾷ λίγο. Εἶναι μία πράξις, πού ἤδη ἔγινε. «Ἀπεθάνομεν» (στ. 8). Χρησιμοποιεῖ χρόνο ἀόριστο (παρελθόντος) ὁ Παῦλος. Λίγο κρατᾷ ὁ πόνος τῆς ἐπεμβάσεως, ἀλλ’ ὁ ἀσθενής χαίρεται γιὰ πολὺ καιρὸ μετὰ τὴν ὑγεία του. Δέν ἀξίζει τὸν κόπο νά χάσῃ τὴν ὑγεία του, τὴ ζωή του, γιὰ ν’ ἀποφύγῃ κάποια προσωρινή ὀδύνη. Ὁδύνη εἶναι τό βάπτισμα, ἡ σταυρωμένη ζωή, ἡ νέκρωσις τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλ’ ἡ ζωή, πού μᾶς περιμένει; Ἀτέλειωτη.

Χρησιμοποιεῖ χρόνο μέλλοντος ὁ Παῦλος. «Πιστεύομεν, ὅτι καὶ συζηήσομεν αὐτῷ» (στ. 8). Τό πιστεύομεν ἀκράδαντα.

Θά ζήσουμε αἰώνια.

Θά ζήσουμε σὴ βασιλεία Του.

Θά ζήσουμε μαζί Του.

Τί ἀγαλλίασις! Τί δόξα!

Μά ὑπάρχει κάτι, πού νά εἶναι ἰσοστάσιο αὐτῆς τῆς μακαριότητος, ὥστε νά τὴν θυσιάσουμε γι’ αὐτό; Γι’ αὐτό ὁ ἀπόστολος Παῦλος σέ ἄλλο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ῥωμαίους θά πῇ: «Λογίζομαι, ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς» (Ῥωμ. η΄ 18).

Δ.Γ.Α

Προσφορά Ἑρμηνευτικῶν ἔργων



Προσφορά γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ μας.

● Οἱ 14 ἐπιστολές τοῦ Παύλου καὶ οἱ ἑπτὰ Καθολικές, ἐρμηνευμένες ἀπὸ τὸν ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη, σέ ὀκτώ τόμους καλλιτεχνικῆς βιβλιοδεσίας, ἀπὸ 160, μόνο **100 εὐρώ**. Ἡ προσφορά ἀποστέλλεται ἐπὶ ἀντικαταβολῇ μέ δῶρο τὰ ταχυδρομικά ἔξοδα.

● Πληροφορίες καὶ παραγγελίες στὰ τηλέφωνα: 2103212713 καὶ 2109765440.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Κανένα «Ἄν» δέν τόν ἐμπόδισε!

Ποιός ξεκόλλησε τόν Ἄσωτο γιού ἀπό τή φρίκη καί τή δυστυχία; Ἡ πίστις στόν Πατέρα. Ὑψώνονταν ἀνυπέβλητα ἐμπόδια μπροστά του, ὡς πανύψηλα βουνά. Ψηλότερα τοῦ τά ἔκαναν οἱ πειρασμοί. Ἄνυπέβλητα ὁ Διάβολος.

- Καί ἄν ἔχη πεθάνει ὁ πατέρας;

- Εἶμαι τόσο μακρυνά. Τά πόδια μου θ' ἀντέξουν; Καί μέ ποιά μοῦτρα θ' ἀτενίσω τόν πατέρα; Δέν κάθομαι καλύτερα ἐδῶ, «κι ὅ,τι βρέξει, ἄς κατεβάσει»;

- Κι ἄν βρῶ τήν πόρτα κλειστή; Κι ἄν ἔχη γκρεμιστή τό σπίτι;

- Κι ἄν ὁ πατέρας δέν μέ θέλῃ; Καί διακαιολογημένα, ἀφοῦ τόν ρεζίλιεσα!

- Νά ζητήσω συγγνώμη γιά ὅσα ἔκανα. Κι ἄν ἀντιμετωπίσω αὐστηρό τό βλέμμα του, σάν νά μοῦ λέῃ: «Φύγε, ἀλήτη! Φύγε! Δέν θέλω νά σέ ξέρω. Ἔχεις καί τή θρασύτητα νᾶρχεσαι στό σπίτι, πού τόφτυσες, πού τό πρόδωσες...». Ἄν μοῦ μιλήσῃ ἔτσι;

Ἄν ὅλα αὐτά τά «ἄν» σάν νά τόν καταπλακῶνουν καί δέν τόν ἀφήνουν νά σηκωθῇ, νά βρῇ τό κουράγιο καί τή δύναμη τῆς ἐπιστροφῆς.

Τελικά δέν νικῆθηκε ἀπό τούς ἀπισιόδοξους λογισμούς. Τό θῦμα τῆς ἀπάτης πίστεψε στό θαῦμα τῆς ἀγάπης. Πίστεψε στόν Πατέρα.

- Ἄνχι! Δέν θᾶχη πεθάνει ὁ πατέρας. Ὁ Πατέρας ζῇ. Ζῇ καί περιμένει ἐμένα. Τό ξέρω. Ἐκεῖνο τό τελευταῖο του ἀγαπητικό βλέμμα σάν νά μοῦ λεγε: «Θά σέ περιμένω, παιδί μου!».

- Ἄνχι! Τό σπίτι τοῦ πατέρα δέν γκρεμίζεται. «Πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν» (Ματθ. ιστ' 18). Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό καταφύγιο τῆς ἀγάπης, ἡ ὑποδοχή τῶν ἀμαρτωλῶν, πού μετανοοῦν.

- Ἄνχι! Δέν θά μέ διώξῃ ὁ πατέρας. Εἶμαι σίγουρος, ὅτι μέ θέλει. Δέν θά ξεχάσω τήν τελευταία μας συνάντησι. Σάν νά μοῦ λεγε: «Φεύγεις! Λές πῶς δέν μέ θέλεις. Ἐγώ ὅμως, παιδί μου, σέ θέλω...». Ὁ Θεός ὅλους τούς ἀνθρώπους, καί τούς ξεστρατεμένους, τούς θέλει. «Θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. β' 4).

- Ἄνχι! Δέν θά βρῶ τήν πόρτα κλειστή. Δέν κλείνει ἡ πόρτα τῆς ἀγάπης!

Δύο κλειδιά δέν χάνονται σέ τούτη τή ζωή. Τό ἓνα εἶναι τό κλειδί τῆς ἀγάπης, πού τόχει ὁ Θεός ἀπό μέσα. Τό ἄλλο εἶναι τό κλειδί τῆς μετανοίας, πού τό χειρίζεται ὁ ἄνθρωπος ἀπ' ἑξῶ.

Ἄν συναντᾶται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί ἡ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου, αὐτόματα λειτουργεῖ ὁ συναγερομένος τοῦ οὐρανοῦ. «Χαρά γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπί ἐνὶ ἀμαρτωλῶ μετανοοῦντι» (Λουκ. ιε' 10).

- Ὁ ἄσπυτος κλαίει. Ὁ Οὐρανός γελάει.

Πανεπιστήμια ἢ καταφύγια βίας;

Τί θέλουμε; Πανεπιστήμια ἢ γιάφκες τρομοκρατῶν; Τί θέλουμε; Χώρους διδασκαλίας ἢ ὑπόγεια κατασκευῆς μολὸτωφ; Τί θέλουμε; Φοιτητές ἢ «μπαχαλάκηδες»; Τί θέλουμε; Τάξι πρὸς ἡρεμῆ μετάδοσι ἐπιστημονικῶν γνώσεων ἢ ἀναρχία πρὸς ἐπίθεσι καί ξυλοδαρμό καθηγητῶν καί πρυτάνεων; Τί θέλουμε; Ἐργαστήρια μαθήσεως ἢ στιλιάρια καταστροφῶν; Τί θέλουμε; Δημόσια ἐκπαιδευτικά κτίρια, πού τά κατασκεύασε καί τά συντηρεῖ ὁ φορολογούμενος λαός, ἢ καταφύγια ναρκωμανῶν καί διακίνησης ναρκωτικῶν; Τί τά θέλουμε τά Πανεπιστήμια; Γιά νά παράγουν ὠφέλιμους ἐπιστήμονες, ἢ κέντρα κομματικῆς πάλης;

• Φυσικά ή πλειονοψηφία θέλει εκπαιδευτικά ιδρύματα, όχι κάστρα **ἀναρχοαυτόνομων**. Ἡ πλειονοψηφία τῶν γονέων, πού οἱ περισσότεροι μέ τό ὑστέρημά τους στέλνουν τά παιδιά σέ ἀνώτατη σχολή, θέλουν φοίτησι καί ὄχι **ἀλητεία**. Καί τῶν φοιτητῶν ἡ πλειονοψηφία θέλει μαθήματα καί κατάρτισι, ὄχι **καπέλωμα** ἀπό τήν καταστροφική μανία τῶν ὀλίγων. Καί τῶν καθηγητῶν ἡ πλειονοψηφία, πού ζηλεύει τά ξένα πανεπιστήμια, θέλει καί τά δικά μας, χώρους ἱερούς **ἐπιστημονικῆς μυσταγωγίας**.

• Μπορεῖ βέβαια νά ὀργανώνουν πορεῖες κατά τοῦ νομοσχεδίου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ἄλλ' ὀφείλουν οἱ κατευθύνοντες τίς πορεῖες ν' ἀπαντήσουν:

• Θέλετε νά γίνωνται φοιτητές ὅσοι, μέ βάσι τό 10 καί ἄριστα τό 20, παίρνουν στίς πανελλήνιες βαθμό 0,2;

• Θέλετε νά ὑπάρχουν **αἰώνιοι φοιτητές**, δηλαδή ἐγγεγραμμένοι σέ κάποιο ἀνώτατο τμήμα, πού ὅμως ἐπί 20 καί 30 χρόνια δέν ἔχουν περάσει σχεδόν σέ κανένα μάθημα;

• Θέλετε νά μπαίνουν ἀνεξέλεγκτα στά ἀνώτερα καί ἀνώτατα ἐκπαιδευτικά ιδρύματα ἐξωπανεπιστημιακοί τύποι καί νά εἶναι ἀσύδοτοι σέ κάθε εἶδος **βιαιοπραγίας** καί καταστροφῶν;

• Ἄν ὄχι, ἄς μᾶς ποῦν οἱ λίγοι διαμαρτυρόμενοι κατά τῆς ἐπιβολῆς τάξεως καί ἡρεμίας, μέ ποιό τρόπο θά ἐπικρατήσῃ αὐτή ἡ τάξις; Μέ τήν ἐπέμβασι τοῦ **πρυτάνεως**, ὁ ὁποῖος ξέρει ὅτι ἔτσι καί ὑψώσῃ τή φωνή του ἢ ζητήσῃ εἰσαγγελική παρέμβασι, θά τοῦ ἀνατρέψουν τό γραφεῖο, θά τόν κακοποιήσουν καί θά τοῦ κάψουν τό σπίτι; Πῶς θά ξηλωθοῦν τά καταφύγια ναρκωτικῶν καί ὄπλων σέ αἰθουσες διδασκαλίας; Μέ τήν παρέμβασι τῶν **καθηγητῶν**; Ἄλλά ποιός καθηγητής θά τολμήσῃ, ἔστω καί μέ «παρακάλια», νά πῆ νά τόν ἀφήσουν νά κάνῃ μάθημα;

• Ἄν λοιπόν τό Ὑπουργεῖο Παιδείας καί γενικά ἡ Κυβέρνησις ἔχῃ ἀπόφασιν νά ξαναγίνουν οἱ χῶροι τῶν ἀνωτάτων Ἰδρυμάτων ἱεροί, τότε καί τό λεγόμενο **πανεπιστημιακό ἄσυλο** πρέπει στήν πρᾶξι νά καταργηθῇ, καί οἱ σπουδαστές νά εἰσέρχωνται μέ στοιχειώδη βάσι, καί τά χρόνια φοιτήσεως σταθερά νά προσδιοριστοῦν, καί ἡ διαφύλαξι τῶν κτιρίων ν' ἀνατεθῇ σέ ὀργανωμένο σῶμα εὐταξιῶν.

• Ἄρκετοί οἱ νέοι, πού ἀναγκάζονται νά πᾶνε σέ ξένα πανεπιστήμια. Ἄρκετά γελιοποίησαν τό κράτος οἱ «αἰώνιοι φοιτητές». Ἄρκετές οἱ μανιώδεις καταστροφές καί ἀσχημοσύνες στούς χώρους τῶν δημοσίων πανεπιστημίων.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»
Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

B. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

ἜτησΙΑ συνδρομή:

Ἑσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Τυφλός γνωρίζει ἀπό στήθους τήν Καινή Διαθήκη

Γνωρίζετε τήν Ἁγία Γραφή; Γνωρίζετε τουλάχιστον τήν Καινή Διαθήκη; Γνωρίζετε, ἔστω, κάποιο κεφάλαιο τῆς Καινῆς Διαθήκης ἀπό στήθους; Γνωρίζετε ποῦ βρίσκεται ἕνα χωρίο, ἂν ἐρωτηθῆτε; Δυστυχῶς οἱ περισσότεροι ὀρθόδοξοι ἀγνοοῦμε τό Εὐαγγέλιο, τήν Καινή Διαθήκη, πολύ περισσότερο τήν Παλαιά Διαθήκη.

• Δέν ἔχουμε πόθο μελέτης τῆς Γραφῆς. Κι ἄς φωνάζῃ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἀδύνατον σωθῆναι ἀνευ τῆς τῶν Γραφῶν ἀναγνώσεως». Θά μᾶς δικάσῃ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἐκεῖνος ὁ ἀξιωματοῦχος ἀπό τήν Αἰθιοπία, γιά τόν ὁποῖον κάνουν λόγο οἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Στό τα-

ξίδι του μελετᾶ τὴν Ἁγία Γραφή. Καί τόν ρωτᾷ ὁ σταλμένος ἀπὸ τόν Κύριο διάκονος Φίλιππος: «**Ἄρά γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;**» (ἡ' 38).

• Τό ἐρώτημα γιά μᾶς εἶναι: «Ἄραγε γινώσκεις γιατί δέν ἀναγινώσκεις;». Ἡ: «Ἄραγε γιατί δέν γινώσκεις τίποτε ἀπό τὴν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, τὴν Ἁγία Γραφή;».

• Ὑπάρχει χριστιανός πιστός στόν τόπο μας, πού «**γινώσκει, χωρίς πλέον νά ἀναγινώσκει!**»! Αὐτός (ἴσως καί μοναδικός) ξέρει ὀλόκληρη τὴν Καινή Διαθήκη ἀπό στήθους χωρίς νά μπορῆ πλέον νά τὴν διαβάξῃ. Εἶναι **τυφλός**. Μή φαντασθῆτε, ὅτι πρόκειται γιά κάποιον ζηλωτή κληρικό, πού προτοῦ νά τυφλωθῆ εἶχε ὡς βασικό σκοπό τῆς διακονίας του νά μάθῃ τὴν Καινή Διαθήκη. Μή νομίσετε, ὅτι πρόκειται γιά κάποιον θεολόγο, πού ὁ πόθος του γιά τὴ Γραφή καί τό μνημονικό του τόν ἔφτασαν, πρό τοῦ νά τυφλωθῆ, νά ξέρῃ ἀπ' ἔξω ὅλη τὴν Καινή Διαθήκη. Ὁχι, οὔτε τό πρῶτο οὔτε τό δεύτερο ἰσχύει.

• Ὁ τυφλός, πού γνωρίζει ἀπό στήθους τὴν Καινή Διαθήκη, εἶναι ἓνας πρῶην βοσκός! Τώρα συναξιοῦχος τοῦ ΟΓΑ. Ἐλάχιστα γράμματα ἔμαθε στό Δημοτικό. Καί ὅμως ἔφτασε στό σημεῖο νά ἔχει διαβάσει ἑκατοντάδες φορές ὅλη τὴν Κ. Διαθήκη!!!

• Πρόκειται γιά τόν κ. **Ἰωάννη Χασιώτη**. Γεννημένος τό 1947 στή Μηλιά Μετσόβου, ἔγινε βοσκός. Βόσκοντας τό κοπάδι του διάβαζε βιβλία ὠφέλιμα πού εὑρίσκε. Κάποτε τοῦ δώρισαν τὴν Ἁγία Γραφή. Ἄρχισε νά τὴ διαβάξῃ. Ὅλο καί περισσότερο γλυκαινόταν. Καί ὅταν οἱ γιατροί τοῦ εἶπαν, ὅτι σέ λίγα χρόνια θά χάσῃ τό φῶς του, ρίχτηκε μέ ἄγιο πόθο στήν **ἀδιάκοπη μελέτη τῆς Βίβλου**.

• Μέσα σέ τρία χρόνια εἶχε μάθῃ τὴν Καινή Διαθήκη. Καί μέχρι νά τυφλωθῆ, πρόλαβε νά τὴν διαβάσῃ χίλιες φορές! Δέν πρόλαβε νά μάθῃ ἀπό στήθους τὴν Παλαιά Διαθήκη. Τὴν γνωρίζει ὅμως κατὰ κεφάλαια!

• Ὁ Ἰωάννης Χασιώτης εἶναι φαινόμενο, φυσικά ὄχι ἀνθρωπίνης δυνάμεως, ἀλλ' ἐκτάκτου **χάριτος** τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μένει ταπεινός μέ τὴ γυναῖκα του καί

τά τρία παιδιά του, καί ἐξακολουθεῖ νά «διαβάξῃ», χωρίς νά μπορῆ νά διαβάξῃ, ὅλη τὴν Ἁγία Γραφή.

• Γνωρίζει ὀλόκληρη τὴν Καινή Διαθήκη ἀπό στήθους. Γνωρίζει κάθε χωρίο καί κάθε λέξι της πού βρίσκεται, σέ ποιό βιβλίο, σέ ποιό κεφάλαιο, σέ ποιό στίχο. Γνωρίζει τὴ σωστή ἐρμηνεία καί τῶν δυσκόλων χωρίων. Γνωρίζει ὄχι μόνο πόσα κεφάλαια ἔχει κάθε βιβλίο τῆς Βίβλου, ἀλλά καί πόσους στίχους ἔχει κάθε κεφάλαιο, κάθε βιβλίο, καί ὀλόκληρη ἡ Καινή Διαθήκη. Ποιός π.χ. ἀπό μᾶς ξέρει, ὅτι ἡ Καινή Διαθήκη ἔχει 7951 στίχους; Ὁ βοσκός (πρῶην) τῆς Πίνδου ὄχι μόνο ξέρει πόσοι εἶναι οἱ θεόπνευστοι στίχοι, ἀλλά σᾶς λέει ἀμέσως ὅποιο στίχο, ὅποιοιδήποτε κεφαλαίου τοῦ ζητήσετε!

• Ὁ Χριστός στοὺς **ἀγραμμάτους ψαράδες** τῆς Γαλιλαίας ἔστειλε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον (Πράξ. β' 11). Τώρα σ' ἓνα **βοσκό** ἔστειλε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Τόν ἀξίωσε νά γνωρίζῃ, ὅσο κανεῖς ἄλλος, τὴν Ἁγία Γραφή, ἀλλά καί νά τὴν **ἐξηγῆ** σωστά, καί νά μεταδίδῃ τὰ ζωοποιὰ της λόγια σέ ὠραῖες **πνευματικές ὁμιλίες**.

• Ὅποιος θέλει νά δῆ τό φαινόμενο «Χασιώτης», ἄς ἀναζητήσῃ στό YouTube τὴ φράσι «Χασιώτης Ἰωάννης, ὁ βοσκός».

Τατουάζ!

Τὸ νά καλύπτεται τό σῶμα εἶναι ἀυτόνοητο. Καί γιά λόγους **σεμνότητας**, καί γιά λόγους **αισθητικῆς**, καί γιά λόγους **θερμοκρασίας**, καί γιά λόγους **ὑγιεινῆς**. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος π.χ. μιλώντας γιά τίς γυναῖκες, τοιῦζε τὴ σεμνὴ κάλυψη τοῦ σώματός τους: «**Βούλομαι τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καί σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς**» (Α' Τιμ. β' 15). Ἐκτός ἀπό σεμνότητα, τό σῶμα καλύπτεται κάποτε καί ἀπό ἰατρικὴ ἀνάγκη. Οἱ ἐπίδεσμοι π.χ. εἶναι μία ἀναγκαῖα κάλυψις τοῦ σώματος. Τοῦ Παύλου ἡ κάλυψις ἀποβλέπει στή **σωτηρία**, τοῦ γιατροῦ ἀποβλέπει στήν **ὑγεία**. Ἐτσι μερικὴ κάλυψις τοῦ προσώπου τόν τελευταῖο καιρό μέ μάσκα, δέν εἶναι ἀλλοίωσις τοῦ προσώπου.

Είναι προστασία του ανθρώπου από τη θανατηφόρο πανδημία.

- Μία άλλη κάλυψις του ανθρωπίνου σώματος προκαλεί τον **ἀποτροπιασμό** και τελικά επιφέρει πολλούς κινδύνους. Ξεκίνησε για λόγους αισθητικής, όπως τα βαψίματα και τα τρελλά κοσμήματα, αλλά τείνει να γίνη επικίνδυνο «παιχνίδι», πού αλλοιώνει και καταστρέφει το δέρμα του σώματος. Πρόκειται για τό λεγόμενο **«τατουάζ»**. Σέ ελληνική απόδοσι λέγεται **δερματοστιξία**.

- Φοβούνται μερικοί κάποιο **χάραγμα** στό χέρι και στό μέτωπο. Και φυσικά όλα τά χαράγματα, για τά όποια μιλάει ή **Ἀποκάλυψις**, τόσο τά του Θεοῦ, όσο και τά του «θηρίου», εἶναι συμβολικά. Δέν ἀνησυχούμε ὅμως για τό πραγματικό χάραγμα, πού παρατηροῦμε σέ πολλούς ἀνθρώπους. Εἶναι **κατάστικτοι**. Ὅπως πληροφοροῦμεθα, σπαταλῶνται τεράστια ποσά για νά «στολίσουν» τό σῶμα τους μέ **«τατουάζ»**. Ἔχει γεμίσει δέ ὁ κόσμος ἀπό «τατουατζίδικα».

- Ὅσο εύκολα γράφεται τό «τατουάζ», τόσο δύσκολα σβήνεται. Σέ μερικούς βλέπεις στό σῶμα τους όλα τά ζῶα. Σέ ἄλλους βλέπεις ἐρωτικά πρόσωπα. Σέ ἄλλους χαραγμένα βρώμικα τραγούδια. Κάποιος ἔνα ὀλόκληρο ἐρωτικό γράμμα τό «χτύπησε» στήν πλάτη του.

- Σέ φωτογραφία φαίνεται ἐκπαιδευτικός μέ «τατουάζ» παντοῦ, καί σ' ὄλο τό πρόσωπο. Ἀναγκάστηκαν νά τόν ἀπολύσουν (στή Γαλλία), γιατί τρόμαζαν τά μικρά παιδιά πού τόν ἔβλεπαν. Ἐνας δέ νεαρός στόν τόπο μας ἔκανε ἀπόπειρα αὐτοκτονίας, γιατί δέν μπορούσε πλέον νά ἐξαλείψη τά πολλά «τατουάζ», πού ἔκαναν ἀγνώριστο τό πρόσωπό του.

- Τό **σῶμα** μας εἶναι **σεβαστό**. Εἶναι ναός του Θεοῦ. Δέν τό αλλοιώνουμε. Δέν τό πειράζουμε. Δέν τό «στιγματίζουμε». Βεβαίως **σημάδια** θά ἔχη καί τό σῶμα μας, εἴτε ἀπό τό γῆρας, εἴτε ἀπό ἀσθένειες. Στους μάρτυρες μάλιστα ὑπῆρχαν καί τά ἅγια **«στίγματα»**, τά σημάδια τῶν βασανιστηρίων (Γαλ. στ' 17).

- Ἀλλά πιστεύουμε, ὅτι τό σῶμα στήν **κοινή ἀνάστασι** δέν θά εἶναι κατάστικτο ἀπό τά «τατουάζ» τῆς ἀμαρτίας καί τῆς φθορᾶς. Θά εἶναι σῶμα δοξασμένο καί ἀφθαρτο (ιε' κεφάλαιο Α' Κορινθ.).

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί για τό 2021

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί για τό ἔτος **2021**.

- Στό λογαριασμό:
0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.
IBAN: GR 7902602360000390100353548

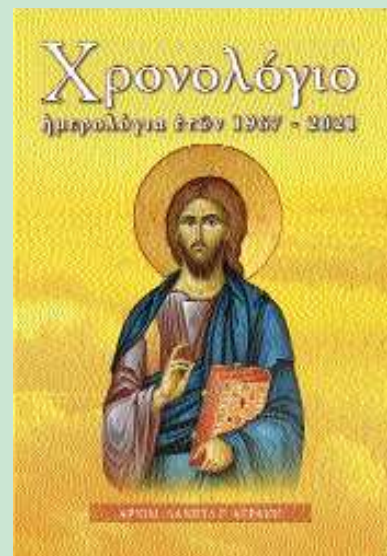
- Στό λογαριασμό:
123002002008865 ALPHA BANK.
IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Του ἑξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).
Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Νέα ἔκδοσις

Χρονολόγιο



Παρουσιάζει 50 ἡμερολόγια τῶν ἐτῶν 1967-2021. Τά ἐγχρωμα ἐξώφυλλά τους καί ἐπιλογές ἀπό τά πνευματικά τους κείμενα.

Σελ. 416. Τιμᾶται 10 εὐρώ
Τηλ.: 2103212713-2109765440.